DEUS EX HOMINE

HANNU RAJANIEMI

Traducere din limba engleză

MIHAI-DAN PAVELESCU

Hannu Rajaniemi s-a născut în Finlanda, dar actualmente trăiește în Edinburgh, Scoția, unde lucrează la teza de doctorat în teoria stringurilor. Este membru al grupului de recitatori Writers' Bloc din Edinburgh. Textele sale au apărut în *Nova Scoția* și *Futurismic* și va publica în curând o culegere de povestiri bazate pe mitologia finlandeză.

In povestirea amețitoare și antrenantă care urmează, el ne poartă cu mult dincolo de o singularitate Vinge, într-o lume în care pericolele stranii sunt la tot pasul... ca și aliații chiar mai stranii.

Ca zeitate, n-am făcut parte din varietatea mai-sfânt-ca-voi, murind-pentru-păcatele-voastre. Am fost un zeu transuman complet dezvoltat, cu corp din metal lichid, creier extern, nori de ceață utilitară autoreproducătoare, care făceau tot ce doream, și o IA recursiv autoperfecționabilă controlată de voința mea. Puteam face orice aș fi vrut. Nu eram Iisus, ci eram Superman: un Bizzaro Superman rău.

Am fost al dracului de norocos. Am supraviețuit.

Liniștea din Pittenweem este mai profundă decât ar trebui să fie, chiar și pentru un sătuc din Fife de lângă mare. Molima este teribilă aici în nord, dincolo de Zidul-de-securitate al lui Hadrian, si casele se ascund îndărătul halourilor cetii utilitare.

- Nu-i ca Prezzagard, este? spune Craig în timp ce mergem pe strada principală.

Neliniște, șoptește simbiotul din capul meu. *Teamă.* Nu-l învinuiesc pe Craig. Sunt prietenul fiicei lui vitrege, care a venit în vizită în prima ei învoire de weekend. Vor fi probleme.

- Nu tocmai, îi zic si anxietatea îmi bolborosește în măruntaie.

- Cerșetorii n-au de-ales, cum spunea bunică-mea, replică Craig. Uite c-am ajuns.

Sue deschide ușa și mă îmbrățișează. Ca întotdeauna, o văd în ea pe Aileen: același par blond tuns scurt și ten pistruiat.

- Bună, Jukka, îmi spune ea. Mă bucur să te văd.

- Și eu, răspund, surprinzându-mă atât pe mine, cât și pe simbiot cu sinceritatea aceea.

- A telefonat Aileen, zice Sue. Ar trebui să sosească în câteva minute.

înapoia ei, îl văd pe Malcolm care mă privește. Ii fac cu ochiul și el chicotește.

- Malcolm m-a scos din minți, oftează Sue. Crede că acum poate zbura cu un înger. E grozav cum crezi că poți face orice când ai șase ani.

- Aileen a rămas tot așa, spun eu.

- Știu.

- Vine! strigă Malcolm brusc.

Ne grăbim în grădina din spate și o urmărim cum coboară.

îngerul este mare, chiar mai mare decât mă așteptasem din lifecasturi. Epiderma lui este sticlă transparentă, fluidă; aripile

sunt negru-tăciune. Fața și trunchiul sunt cioplite grosolan, ca o sculptură nefinisată.

Iar înlăuntrul pieptului său, captivă ca o insectă în chihlimbar, dar zâmbind, se află Aileen.

Coboară lent. Jetul de aer descendent al ventilatoarelor micronice din aripile îngerului smulg petale din crizantemele lui Sue. Se așază ușor pe iarbă. Carnea din sticlă se revarsă în lături și Aileen pășește afară.

O văd pentru prima oară de când a plecat. Costumul-de-mercur este un halo în jurul ei; o face să semene cu un cavaler. Trăsăturile îi sunt mai bine conturate acum și este bronzată. Fancasturile de pe Q-net susțin că, alături de gadgeturile cool, soldații Corpurilor Zeicid sunt supuși unei refaceri ADN. Ea rămâne totuși Aileen a mea: păr blond-închis, pomeți proeminenți și ochi verzi care par mereu să provoace. Aileen a mea, lumina soarelui.

Nu pot decât să mă holbez la ea. Îmi face cu ochiul, apoi își îmbrățișează mama, fratele, pe Craig. După aceea vine spre mine și simt costumul-de-mercur bâzâind. Îmi atinge obrazul cu buzele.

- Jukka, rostește ea. Ce cauți aici?

- Bleah, terminați cu pupatul! zice Malcolm.

Aileen îl ridică în brațe.

- Nu ne pupăm, spune ea. Ne salutăm. Surâde: Am auzit că vrei să-mi cunoști îngerul.

Chipul lui Malcolm se luminează. Sue o apucă însă strâns de mână pe Aileen.

- întâi la masă, anunță ea. Joaca - după aceea.

Aileen izbucnește în râs.

- Acum știu că sunt acasă.

I

Aileen mănâncă cu poftă. Și-a schimbat armura cu blugi și un tricou- și arată mai mult ca fata pe care mi-o reamintesc. Mă surprinde privind-o și-mi strânge mâna pe sub masă.

- Nu-ți face griji, îmi spune. Sunt reală.

Nu răspund nimic și-mi trag mâna.

Craig și Sue schimbă priviri, iar simbiotul mă îndeamnă să spun ceva.

- Bănuiesc așadar că v-ați hotărât să stați de partea asta a Zidului? mă conformez.

Sue încuviințează.

- Eu nu plec nicăieri. Tata a construit casa asta si rămânem aici, indiferent de zeii fugari. In plus, calculatorul ăla pare să ne protejeze bine.

- Fesu, zic eu.

Ea râde.

- Nu m-am obișnuit niciodată cu numele ăsta. Știu că l-au construit flăcăii ăia tineri, dar de ce au trebuit să-i spună Fesu?

Strâng din umeri.

- Este o glumă de fraier, un acronim recursiv: Fesu Este Supra Uman. Multe majuscule. De fapt, nu-i chiar așa amuzant.

- Mă rog... Oricum, cu voia lui Fesu, vom sta pe cât de mult vom putea.

- Asta-i bine.

Și o tâmpenie, gândesc în sinea mea.

- I-o chestie scoțiană, ai putea spune. încăpățânare, intervine Craig.

- Și finlandeză, completez eu. Nu cred că părinții mei intenționează să plece undeva prea curând.

- Vezi, am știut dintotdeauna că noi aveam ceva în comun, spune el, deși simbiotul mă anunță că surâsul lui nu este autentic.

- Auziți, zice Aileen, din câte știu, Jukka nu este fiica voastră. Și eu abia m-am întors dintr-un război.

- Ia zi, cum *a fost* războiul? întreabă Craig.

Provocare, spune simbiotul. Mă simt stingherit.

Aileen zâmbește trist.

- O mizerie, zice ea.

- Prin anii nouăzeci, un amic de-al meu a luptat în Irak, spune Craig. *Aia* a fost mizerie. Sânge și mațe. In ziua de azi nu-s decât mașini și tocilari. Și mașinile nici măcar nu te pot ucide. Ce fel de război i-ăla?

- Nu am voie să discut despre asta, zice Aileen.

- Craig, rostește Sue. Nu acum!

- Întrebam și eu..., spune Craig. Aveam prieteni în Inverness și cineva cu molima l-a transformat într-un joc gigantic de Tetris. Aileen a fost în război și știe cum este. Am fost îngrijorați. Voiam numai să știu.

- Dacă ea nu vrea să vorbească despre război, n-o să vorbească, zice Sue. Acum i-acasă. Las-o-n pace!

Mă uit la Craig. Simbiotul îmi spune că-i o greșeală. Ii spun să-si țină fleanca.

- Are și ea dreptate, rostesc eu. Este un război rău. Mai rău decât o știm. Și ai și tu dreptate, agenții molimei-zeilor nu pot ucide. Dar zeii o pot face. IA-urile recursiv optimiste nu omoară oameni. Ciborgii ucigași omoară oameni.

Craig se încruntă.

- Și-atunci, întreabă el, cum se face că nu ești și tu-acolo, dacă crezi că-i așa de rău?

Privirea lui Malcolm trece de la sora lui la tatăl lui vitreg. *Confuzie. Lacrimi.*

Pun furculița pe masă. Brusc, mâncarea și-a pierdut gustul.

- Eu am avut molima, vorbesc încet. Sunt descalificat. Am fost unul dintre tocilari.

Aileen se ridică în picioare și ochii ei sunt ai unei Furii.

- Cum îndrăznești?! strigă ea la Craig. Habar n-ai despre ce vorbești. Habar n-ai! Din casturi nu poți să pricepi. Fesu nu vrea să-ți arate. E rău, e foarte rău. Vrei să-ți spun cât e de rău? O să-ți spun!

- Aileen..., încep eu, dar îmi face semn să tac.

- Da, Inverness era ca un joc gigantic de Tetris. Tocilarii și mașinile au făcut-o. Și de-aia i-am omorât. Și mai știi ce-am văzut? Prunci! Prunci cu molima-zeilor. Pruncii sunt cruzi. Pruncii știu ce vor: mâncare, somn și să nu simtă nici o durere. Iar molima-zeilor le dă asta. Am văzut o femeie care-nnebunise, zicea că-și pierduse pruncul și nu-l mai putea găsi, deși noi vedeam că era însărcinată. îngerul meu s-a uitat la ea și-a spus că avea o gaură-de-vierme în pântec, că pruncul era într-un mic univers personal. Și-n ochii ei era o privire... o privire...

Glasul i se frânge. Se năpustește afară din cameră în aceeași clipă în care Malcolm începe să plângă. Fără să mă gândesc, ies după ea.

- Doar întrebam și eu..., îl aud pe Craig rostind în timp ce trântesc ușa în urma mea.

O găsesc în grădina din spate, stând pe pământ, lângă înger, cu o mână trecută în jurul piciorului său, și simt un val de gelozie.

- Te deranjează dacă mă așez? o întreb.

- Dă-i drumul, dacă există vreun petic liber de iarbă. Zâmbește șters. I-am speriat pe toți destul de rău, nu-i așa?

- Cred că da. Malcolm încă mai plânge.

- Chestia-i... Nu știu. A izbucnit pur și simplu din mine. Si dup-aia mi-am spus că nu contează dac-aude și el, că el joacă tot timpul jocurile alea cu chestii mult mai nasoale... că n-o să conteze. Sunt atât de proastă!

- Cred că problema a fost faptul că ai zis-o chiar *tu,* rostesc cu încet. In felul ăsta i s-a validat autenticitatea.

Suspină.

- Ai dreptate. Sunt o cretină. N-ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Craig să mă-ntărâte în felul ăla, dar am avut o situație grea în nord și când l-am auzit luând-o peste picior...

- E-n regulă.

- Stii ceva? zice ea. Ti-am dus dorul. Tu le dai lucrurilor un înțeles.

- Mă bucur că cineva gândește așa.

- Haide, spune Aileen ștergându-și obrajii. Hai să ne plimbăm sau, și mai bine, hai la pub. Tot mi-e foame. Și mi-ar prinde bine să beau ceva. E prima mea permisie și încă sunt trează. Sergent Katsuki m-ar renega dac-ar afla.

- Să vedem ce putem face-n privința asta, replic și pornim împreună către port.

Nu știu dacă o fată ca Aileen ar fi fost vreodată interesată de un tip ca mine, dacă n-aș fi fost cândva zeu.

Cu doi ani în urmă. Cantina universității. încerc să mă readaptez la culorile spălăcite ale lumii reale. Sunt singur. Apoi trei fete se așază la masa vecină. Drăguțe. Gălăgioase.

- Vorbesc serios, spune cea cu jachetă în culori pastelate și interfață Fesu de forma Salut-Pisicuțo, vreau s-o pun c-un post. Ia uitați-vă! Fetele se strâng în jurul ecranului-ceață. Există un cast numit Postcoit. Sex cu zei. Tipa asta-i un fel de *fană* a lor. Ii urmărește peste tot. Mă refer numai la cei *cool,* la cei care nu-s instabili.

Urmează o clipă de tăcere respectuoasă.

- Uau! zice a doua fată. Dintotdeauna crezusem că asta-i o legendă. Sau un fel de chestie porno regizată.

- Se pare că nu, comentează a treia.

In zilele astea extazul tocilarilor seamănă cu gripa: poate fi molipsitor. Molima-zeilor este un program de conexiune voliționalã, recursiv autoperfecționabil și autoreproducător. Un geniu care vine la tine, își stabilește căminul în mașinăria din jurul tău și-ți spune că unica lege trebuie să fie: fă orice vrei. Te dă peste cap, da-i al naibii de sexy.

- Serios, spune prima fată, nu-i de mirare că tipii care-au scris Fesu erau toți *tipi.* Chestia nu-i decât alt penis. N-are treabă cu sexualitatea feminină. Vreau să spun că-n toată vraja cu voliținne colectivă nu există *absolut* nici un punct de vedere feminist. Serios!

- Dumnezeule! zice a doua fată. Ăla de-acolo. Vreau s-o pun cu el... ă-ă-ă... cu ea. Cu creatura... Cu *toți* laolaltă. Zău că vreau!

- Ba n-o vrei, îi spun.

- Pardon? Se uită la mine de parcă tocmai a călcat în ceva neplăcut și vrea să se șteargă. Este-o conversație privată.

- Sigur că da. Voiam doar să spun despre castul acela că-i o contrafacere. Iar în locul vostru n-aș dori să mă-ncurc deloc cu post-ii.

- Vorbești din experiență? Te-a mușcat de pută vreo fată post?

Pentru prima dată sunt recunoscător că am nevoie de simbiot; dacă i-aș ignora șoaptele, fața ei n-ar fi decât o mască opacă pentru mine.

Celelalte fete chicotesc nervos.

- Da, răspund. Am fost unul.

Ele se ridică la unison, mă privesc pentru o secundă și se îndepărtează. *Măști,* mă gândesc. *Măști.*

Peste un moment sunt întrerupt din nou.

- Îmi pare rău, zice a treia fată. Realmente, îmi pare foarte, foarte rău. Ele nu-s de fapt prietenele mele, doar suntem, colege de curs. Mă numesc Aileen.

- E-n regulă, îi spun. De fapt, nu m-a deranjat.

Aileen se așază pe colțul mesei și, de fapt, nu mă deranjează nici asta.

- Cum a fost? se interesează ea.

Ochii ei sunt foarte verzi. *întrebătoare,* spune simbiotul. Și-mi dau seama că doresc cu disperare ca el să zică altceva.

- Chiar vrei să știi? o întreb.

- Da.

Îmi examinez mâinile.

- Am fost un hacuantic, încep fără grabă, un hacker cuantic. Și când a ieșit codul-sursă pentru Fesu, am meșterit prin el, aproape ca orice *geek* de pe planetă. Așa mi l-am compilat pe al meu personal: propria mea IA sclavă prietenoasă, un sistem superțintă asigurat împotriva greșelilor de utilizare, conceput doar pentru a mă transforma dintr-un boț de carne într-un Nou

Zeu Jack Kirby, nu pentru a face rău cuiva. Cel puțin, așa m-a anunțat.

Mă strâmb.

- Sistemul meu nervos extern a preluat grupul de supercalculatoare al Universității Tehnologice din Helsinki în vreo treizeci de secunde. După aceea a devenit destul de naşpa.

- Dar ai reușit, rostește Aileen cu ochii larg deschiși.

- Pe atunci Fesu încă își permitea să fie blând. Steaua-de-mare a intervenit înainte să se fi consemnat vreun mort irecuperabil. Mi-a cauterizat IA ca pe un cancer informatic și m-a măturat înapoi în...

Dau un spectacol întreg, examinându-mă.

- In chestia asta, cred.

- Uau! zice Aileen, cu degetele subțiri încremenite pe o ceaşcă de espresso cu lapte.

- Da, încuviințez. Cam asta am spus și eu.

- Și cum te simți acum? A durut? Ii duci dorul?

Râd.

- De fapt, nu-mi amintesc mai nimic din cele întâmplate. Fesu a amputat multe amintiri. Și-au fost și unele leziuni.

înghit un nod.

- Sunt... Mai mult sau mai puțin, este o formă blândă de autism: sindromul Asperger. Nu mai descifrez prea bine reacțiile oamenilor.

Îmi scot tichia.

- E destul de urât.

Ii arăt simbiotul de la ceafă. Ca majoritatea mașinilor Fesu, seamănă cu o stea-de-mare.

- Este un simbiot. Îmi interpretează reacțiile oamenilor. Îl atinge lin și o simt. Simbiotul mapează informațiile tactile cu o rezoluție mult superioară epidermei și simt contururile

complexe ale vârfurilor degetelor lui Aileen lunecând pe suprafața lui.

- Mie mi se pare chiar frumos, spune ea. Este ca o bijuterie. I lei, e cald! Ce altceva mai face? E ca... o interfață Fesu? In capul tău?

- Nu. Îmi scanează permanent creierul. Se asigură că entitatea care am fost nu se-ascunde acolo. Râd. Sunt un lucru de căcat: un zeu prăbușit.

Aileen zâmbește. *Este un zâmbet foarte frumos,* spune simbiotul. Nu știu dacă nu-i părtinitor, fiindcă este mângâiat.

- Trebuie să recunoști că sună destul de cool, zice ea. Sau povestești asta tuturor fetelor?

In seara aceea, mă duce la ea acasă.

Mâncăm pește și cartofi prăjiți în Smuggler's Den. Aileen și cu mine suntem unicii clienți; proprietarul pubului este un bătrân care o întâmpină spunându-i pe nume. Mâncarea este artif și mi se pare prea unsuroasă, dar Aileen pare s-o savureze și o face să alunece pe gât cu o halbă de bere.

- Cel puțin nu ți-ai pierdut apetitul, comentez.

- Antrenamentele din Deșertul Gobi te-nvață să duci dorul mâncării, spune ea și inima îmi tresaltă când o văd cum își dă o șuviță de păr peste cap. Celulele mele epidermice pot face fotosinteză. Chestii pe care nu le afli din fancasturi. E teribil... Te simți mereu flămând, dar nu te lasă să mănânci. Pe de altă parte, te face incredibil de alert. O să fac pipi de o culoare ciudată tot weekendul, fiindcă vor ieși nanoboții.

- Mulțumesc că mi-ai împărtășit chestia asta.

- Îmi pare rău... Așa vorbesc soldații.

- Te simți într-adevăr altfel, îi spun.

- Tu nu te simți.

- Dar eu sunt. Sorb din halbă, sperând că simbiotul mă va lăsa să mă-mbăt. Eu *sunt* altfel.

Suspină.

- Îți mulțumesc c-ai venit. Mă bucur să te văd.

- E-n regulă.

- Nu, vorbesc serios, înseamnă mult pentru mine, am...

- Aileen, te rog!

Aș vrea să blochez simbiotul. Îmi spun că nu știu ce gândește ea. *Onestitate.*

- Nu trebuie s-o faci. Golesc halba. De fapt, mă-ntrebam o chestie... M-am gândit mult la asta. Am avut timp la dispoziție. Vreau să zic că...

Cuvintele mi se încleiază în gură.

- Zi! mă-ndeamnă Aileen.

- Nu există niciun motiv pentru ca tu *să fii nevoită* să faci asta, să mergi și să te lupți cu monștri, decât dacă...

Mă înfiorez înaintea gândului, chiar și acum.

- Decât dacă ai fi fost atât de furioasă pe mine, încât furia te-a împins să mergi și să ucizi creaturi... creaturi care sunt așa cum am fost eu.

Aileen se ridică.

- Nu, n-a fost asta, zice ea. N-a fost deloc asta!

- Te-am auzit. Nu-i nevoie să strigi.

Strânge puternic din ochi.

- Deconectează-ți blestematul de simbiot și vino cu mine.

- Unde?

- Pe plajă, s-aruncăm pietre.

- De ce? o întreb.
- Pentru c-așa simt nevoia.

Mergem pe plajă. Este însorit, așa cum n-a fost de câteva luni. Uriașul Fesu care plutește în apropierea orizontului, o stea-de-mare cu diametrul de un kilometru și jumătate, poate să aibă vreo legătură cu asta.

Umblăm în lungul liniei trasate de surf. Aileen aleargă înainte, jucându-se cu valurile.

Intre două pontoane este un loc plăcut, cu multe pietre rotunde și plate.. Aileen ia câteva, zvâcnește din braț și, cu o aruncare de expert, trimite una care saltă pe valuri.

- Haide. încearcă și tu.

încerc. Piatra zboară într-un arc înalt, cade și dispare în apă. Nici măcar nu plescăie.

Râd și mă uit la ea. Chipul lui Aileen este iluminat de strălucirea îndepărtatei stele-de-mare, amestecată cu razele soarelui. Pentru o clipă seamănă leit cu fata care m-a adus aici ca să petrec Crăciunul cu părinții ei.

Apoi Aileen începe să plângă.

- Îmi pare rău, spune ea. Voiam să-ți zic înainte de a fi venit. Dar n-am putut...

Se prinde de mine. Valurile ne clipocesc la picioare.

- Aileen, te rog, zi-mi ce s-a-ntâmplat. Știi că nu-mi pot da seama de fiecare dată.

Se așază pe nisipul umed.

- Ții minte ce i-am spus lui Craig? Despre prunci?...

- Da.

Înghite un nod.

- Înainte de a te fi părăsit, spune ea, am născut.

*

La început, cred că-i vorba doar despre sex făcut din milă. Nu mă deranjează; am mai avut parte de așa ceva, atât înainte, cât și după scurta mea perioadă de Zeitate. Insă Aileen rămâne. Pregătește micul dejun. Dimineața mă însoțește la campus, ținându-mă de mână, și râde de spamivorii care urmăresc pictograme publicitare pe stradă, învolburându-se ca niște frunze multicolore purtate de vânt. Drept cadou de ziua ei de naștere, îi cresc o interfață-Fesu din simbiotul meu: seamănă cu o buburuză. Ea îi spune Domnul Gândăcel.

Dau dovadă de slăbiciune; asta-i tot ce trebuie ca să mă-ndrăgostesc.

Iarna aceea trece repede în Prezzagard. Găsim un apartament în care să locuim împreună în satul vertical Stiva și-l achit cu scripting de hacker.

Iar apoi, într-o dimineață, patul ei este gol și Domnul Gândăcel stă pe pernă. Obiectele ei de toaletă au dispărut din baie. Le sun pe prietenele ei, trimit boți în rețelele locale de *subveghere peer-to-peer*. N-a văzut-o nimeni. Petrec două nopți, inventând coșmaruri. Are un amant? Am făcut ceva greșit? Simbiotul nu-i infailibil și există momente când mă îngrozește să nu spun ceva greșit, pur și simplu accidental.

Ea se întoarce în dimineața celei de-a treia zile. Deschid ușa și este acolo, palidă și ciufulită.

- Unde ai fost? o întreb.

Pare atât de pierdută, încât doresc s-o iau în brațe, dar mă împinge în lături.

Ură, spune simbiotul. *Ură.*

- Îmi pare rău, spune ea și lacrimile i se rostogolesc pe obraji. Am venit doar ca să-mi iau lucrurile. Trebuie să plec.

încerc să rostesc ceva, că nu înțeleg, că putem rezolva problema, că nimic nu poate fi atât de rău, încât să nu-mi poată spune despre ce-i vorba și, dacă-i vina mea, voi rezolva problema. Vreau să pledez. Vreau să implor. Insă ura este o aură învăpăiată în jurul ei, care mă amuțește, și privesc tăcut cum dronele-Fesu îi îndepărtează viața.

- Nu-mi cere să explic, rostește ea din prag. Ai grijă de Domnul Gândăcel.

După ce pleacă, îmi vine să-mi smulg simbiotul din țeastă. Vreau ca viermele negru care se ascunde în mintea mea să iasă și să preia din nou controlul, să mă facă un zeu mai presus de durere, iubire și ură, un zeu care să poată zbura. Lucrurile se încețoșează o vreme. Cred că încerc să deschid fereastra și să plonjez de la trei sute de metri, însă Fesu din pereți și din sticlă nu mă lasă; crudă este lumea aceasta pe care am creat-o noi, o lume iubitoare și nemiloasă care nu ne va îngădui să ne facem singuri vreun rău.

La un moment dat, simbiotul mă trimite la culcare. O face din nou când mă trezesc, după ce încep să sparg lucruri. Și iarăși, până se instaurează un soi de reflex pavlovian.

După aceea petrec nopți lungi, călătorind prin imaginile din memoria cache a Domnului Gândăcel; încerc să înțeleg ce s-a întâmplat și utilizez simbiotul pentru a potrivi, după șabloane, sentimente din feliile vieții noastre împreună. Nu există însă nimic care să nu fi fost decis, nimic care să dăinuie și să supureze. Poate însă că eu pricep totul în mod greșit.

Este ceva ce s-a mai întâmplat, îmi spun. *Ating cerul și mă prăbușesc. Nimic nou.*

Așa că umblu ca un somnambul. Termin facultatea. Mă angajez. Scriu scripturi pentru Fesu. Uit. Îmi spun că am depășit momentul.

Apoi Aileen îmi telefonează și iau primul tren spre nord.

Îi ascult bătăile inimii, încercând să-i înțeleg cuvintele. Se rostogolesc prin mintea mea, prea grele ca să le pot prinde.

- Aileen... Iisuse, Aileen...

Zeul care se ascunde în mintea mea, în părțile moarte, în celulele mele, în ADN-ul meu...

Brusc, îmi vine să vomit.

- La început n-am știut ce se-ntâmpla, spune Aileen cu glas sec și lipsit de orice intonații. Mă simțeam ciudat. Doream doar să fiu singură, undeva sus și foarte departe. Așa că m-am dus într-un apartament pustiu din Vârful-stivei - unul dintre cele proaspăt-crescute - ca să-mi petrec noaptea și să mă gândesc. Apoi mi s-a făcut foame rău. Vreau să-ți zic - foame, rău... rău. Așa că am mâncat artifuri, multe, multe de tot. După aceea a-nceput să-mi crească burta.

Grație lui Fesu, contracepția este starea prestabilită, dacă nu-ți dorești *cu adevărat* un copil. Fusese însă o noapte din Pittenweem, imediat după Crăciun, în spatele Zidului, unde sporii Fesu care ticsesc aerul în Prezzagard sunt puțini. Și am putut vedea cum se întâmplase, cu sămânța-zeului din creierul meu operându-mi celulele, creând minuscule mașini

moleculare, mult mai mici decât sperma, care să poarte ADN cu cod sursă și să-l îngroape în Aileen.

- N-am simțit ceva anormal. N-a existat nici o durere. M-am întins, am pierdut apa și el pur și simplu s-a târât afară. A fost ființa cea mai frumoasă pe care o văzusem vreodată, zâmbește ea. Avea ochii tăi și niște degețele mici... mici de tot. Toate aveau unghii absolut perfecte. S-a uitat la mine și a surâs. Mi-a fluturat din mână. Ca și cum... ca și cum ar fi decis că nu mai avea nevoie de mine. Apoi pereții s-au *deschis* pur și simplu, iar el a zburat. Pruncul meu... A zburat!

Mecanismul de identificare pe care-l folosisem pentru a controla sămânța-zeului fusese pur și simplu ADN-ul meu. Nu mă gândisem că acolo exista o fisură. Putea face ca voliținea mea să devină a lui. Să se reinventeze. Și odată ce făcea asta, se putea modifica oricât de mult ar fi avut chef. Putea să-și crească și aripi, dacă dorea.

O prind în brațe pe Aileen. Amândoi suntem uzi și tremurăm, dar nu-mi pasă.

- Iartă-mă... Atunci am venit să-ți spun, zice ea. Și l-am văzut privindu-mă iarăși. Prin ochii tăi... A trebuit să plec.

- Atunci te-ai înrolat în Corpuri.

Suspină.

- Da. M-a ajutat. Făceam ceva... era nevoie de mine...

- Și eu aveam nevoie de tine.

- Știu. Îmi pare rău.

Furia îmi urcă prin gâtlej.

- Și merge? Ii înfrângeți pe superprunci și pe lorzii-ntunecați? Asta te face fericită?

Tresare și se desprinde de mine.

- Vorbești de parc-ai fi Craig.

- Păi, și ce-ar trebui să spun? Îmi pare rău de copil, *dar n-a fost vina ta.* Nici a mea.

- Tu ai... Își duce mâna la gură. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta. N-am vrut să spun asta!

- Întoarce-te la ispășirea ta și lasă-mă-n pace.

încep să alerg în lungul țărmului, fără să mă îndrept undeva anume.

A

îngerul mă așteaptă pe țărm.

- Salut, Jukka, spune el. Mă bucur să te revăd.

Ca întotdeauna, glasul este androgin și plăcut. Îmi gâdilă ceva din creier. Este glasul lui Fesu.

- Salut.

- Te pot ajuta?

- Nu prea. Decât dacă ai vrea s-o abandonezi. S-o faci să-nțeleagă.

- Nu pot interveni în deciziile ei, rostește îngerul. Asta nu este treaba mea. Eu doar vă dau, ție și ei, ceea ce doriți sau ceea ce ați dori dacă ați fi mai inteligenți. Aceasta este superținta mea. Știi bine.

- Ești un ipocrit nemernic! Volițiunea colectivă a omenirii spune că ea trebuie să se ducă și să se lupte cu monștri? Și probabil să și moară cu-ocazia asta? Ar trebui să fie *formatoare de caracter...* sau așa ceva?

îngerul nu zice nimic, dar acum m-am ambalat.

- Iar eu nu pot nici măcar să fiu sigur că-i chiar decizia lui Aileen. Asta... chestia asta din capul meu ești tu! Ai fi putut lăsa sămânța-zeului să scape, doar ca s-o rănești pe Aileen

îndeajuns ca s-o determini să se-nroleze în escadronul vostru kamikaze-nsângerat. Și sunt șanse foarte bune ca tu să fi știut că eu aveam să vin aici și să urlu la tine și că nu există nimic ce aș putea face ca s-o opresc. Sau există?

îngerul cade pe gânduri.

- Dacă aș fi putut face asta, lumea ar fi fost deja perfectă, Își lasă capul din sticlă pe un umăr. Dar poate că există cineva care dorea ca tu să fii aici.

- Nu-ncerca să mă aiurești cu psihologia!

Furia se revarsă din mine ca un torent. Lovesc cu pumnii în pieptul îngerului. Pielea lui se deformează ca un balon de săpun.

-Jukka!

Glasul răsună de undeva de foarte departe.

- Jukka, oprește-te, spune Aileen. încetează, idiotule!

Mă smucește și mă răsucește cu o forță căreia nu mă pot împotrivi.

- Uită-te la mine! N-a fost Fesu. N-ai fost tu. N-a fost pruncul. Am fost *eu!* Eu vreau să fac asta. De ce nu mă lași?

O privesc și ochii mi se umplu de lacrimi.

- Pentru că eu nu pot să vin cu tine.

- Băiețaș prost ce ești, îmi spune și, de data asta, acum ea mă ține în timp ce plâng, pentru prima dată de când am încetat să fiu zeu. Băiețaș prost, prost de tot...

După un timp, lacrimile îmi secătuiesc. Stăm pe o stâncă și privim apusul. Mă simt amețit și pustiit.

- Poate că ar fi fost mai ușor dacă nu mi-ai fi telefonat, oftez.

Ochii lui Aileen se măresc.

- Ce vrei să spui? Păi, nici nu ți-am telefonat. Crezusem c-a făcut-o Craig. Ar fi fost tipic pentru el. Ca să m-oprească să mă-ntorc.

Apoi vedem pruncul.

Nu are nici un fir de păr, este gol și trandafiriu, iar din buric îi atârnă un cordon ombilical argintiu, subțire ca un fir de păr. Ochii îi sunt verzi ca ai lui Aileen, dar are privirea mea. Plutește în aer și aproape că atinge apa cu degețelele lui perfecte de la picioare.

Pruncul se uită la noi și râde; sunetul este precum al unor zurgălăi de argint. Gura lui este plină de dințișori aidoma mărgăritarelor.

- Nu te mișca, spune Aileen.

îngerul înaintează spre prunc. Mâinile lui explodează în tufișuri fractale de brice. Un tun de sticlă i se formează în piept. Sfere micuțe de lumină, puncte cuantice pompate cu energie, țâșnesc către prunc.

Pruncul râde din nou. întinde mânuțele și *strânge* pumnișorii. Văzduhul - poate spațiul și timpul - vibrează și se răsucește. Apoi îngerul dispare și pruncul nostru ține o sferă mica din sticlă, ca un glob prespapier plin cu fulgi de zăpadă.

Aileen mă prinde de braț.

- Nu te-ngrijora, șoptește ea. Fesu cel mare din cer trebuie să fi văzut ce s-a-ntâmplat. Va face ceva. Stai calm.

- Copil rău ce ești, vorbesc eu încet. Ai stricat îngerul lui mami.

Pruncul se încruntă. Pot vedea furia cosmică clocotind îndărătul frunții roz, plină de cute.

- Jukka..., zice Aileen, dar o întrerup.

- Tu știi doar cum să *ucizi* zei. Eu știu cum să *vorbesc* cu ei.

Mă uit la... *fiul* meu, mă anunță micul apendice zbârcit dintre picioarele lui, și fac un pas spre el. Îmi amintesc cum este să deții toată puterea din lume. Este însoțită de nevoia de a face lucrurile perfecte.

- Știu de ce ne-ai adus aici, îi spun. Vrei să fim împreună, nu-i așa? Mami și tati.

Mă las într-un genunchi și-mi privesc fiul în ochi. Sunt în apă și atât de aproape de el, încât îi pot simți căldura pielii.

- Știu și ce gândești. Am fost și eu acolo. Ne-ai putea dezintegra. Ne-ai putea reconstrui mințile. Ne-ai putea *face* să vrem să fim împreună, să fim cu tine. Mă opresc și-i ating nasul cu degetul arătător: Dar nu merge așa. N-ar fi perfect. N-ar fi corect. Suspin: Crede-mă, știu. Mi-am făcut-o mie. Insă tu ești ceva nou, tu poți s-o faci mai bine.

Îl scot pe Domnul Gândăcel din buzunar și-l întind fiului meu. Îl înhață și-l bagă în gură. Inspir adânc, însă el nu mușcă.

- Vorbește cu gândăcelul, îi spun. El o să-ți spună cine suntem noi. După aceea vino înapoi.

Pruncul închide ochii. Apoi chicotește, cu gura plină de o IA în formă de insectă, și-mi atinge nasul cu o mânuță.

O aud pe Aileen icnind. Un armăsar galopează ca fulgerul prin creierul meu, cu tunetul uruindu-i pe urme.

*

Mă trezesc picături care-mi cad pe față. Deschid ochii și văd chipul lui Aileen profilat pe cerul întunecat. Plouă.

- Ești bine? întreabă ea, cu ochii aproape înlăcrimați, ținându-mi capul în poală. Ticălosu-ăla mic!

Ochii i se lărgesc. Și, deodată, în mintea mea este o tăcere, o deplinătate. Văd uimirea din ochii ei.

Aileen întinde mâna. Simbiotul meu stă în palma ei. Îl iau și-l răsucesc între degete. Îmi iau avânt și-l arunc în mare. Ricoșează de trei ori pe suprafața apei, apoi dispare.

- Mă-ntreb de unde-l mai ia.